

Qui pot ser a
aquestes hores?

**LEMONY
SNICKET**

IL·LUSTRACIONS DE SETH
TRADUCCIÓ DE JAUME COPONS

laGalera

CAPÍTOL 1

Un poble, una noia i un robatori. Jo vaig anar a aquell poble i em van contractar per investigar el robatori.

Vaig pensar que la noia no hi tenia res a veure. Tenia gairebé tretze anys i em vaig equivocar. Em vaig equivocar del tot. Hauria d'haver preguntat: «Per què algú diu que li han robat una cosa que no és seva?». Però vaig fer la pregunta equivocada, quatre preguntes equivocades.

des, si fa no fa. I en aquestes pàgines explico la primera.

El saló de te papereria Hemlock és d'aquella mena de llocs que sempre tenen el terra brut, fins i tot quan està net. I aquell dia no estava net. Al Hemlock, el menjar és horrorós, sobretot els ous, que probablement són els pitjors ous del món, incloent-t'hi els que s'exposen al Museu del Mal Esmorzar, on els visitants poden comprovar fins a quin punt és possible preparar malament els ous. Al Hemlock venen paper i plomes fetes malbé i inútils, però el seu te és potable, i el local és just a l'altre costat del carrer de l'estació de tren. Per tant, és un lloc prou acceptable per seure amb els pares mentre fas temps per agafar el tren que et portarà a una nova vida. Jo portava el vestit que m'havien regalat quan em vaig graduar. Feia sis setmanes que el tenia penjat a l'armari, com si fos una persona buida. Em sentia trist i assedegat i, quan em van portar el te, per un moment no

vaig veure altra cosa que vapor. M'havia acomiadat massa de pressa d'algú i m'hauria agradat tenir més temps.

Vaig pensar que ja no tenia cap importància i que no era el moment de passejar per la ciutat fent cara de pomes agres. «Tens feina, Snicket», em vaig dir. «No et pots permetre estar tan abatut. De tota manera, la veuràs molt aviat», vaig pensar equivocadament.

Llavors el vapor es va esvaïr i vaig mirar les persones que seien amb mi. És estrany mirar els membres de la teva família i veure'ls com si fossin desconeguts. Vaig veure un home d'espatlles amples amb un vestit marró esfilagarsat, que semblava incòmode, i una dona que picava amb les ungles damunt la taula, una vegada i una altra, fent-les sonar com el galop d'un petit cavall. Portava una flor als cabells. Tots dos somreien, especialment l'home.

–Falta molt per al teu tren, fill –va dir ella–.
Et ve de gust menjar alguna cosa? Ous?

–No, gràcies –li vaig dir.

–Estem molt orgullosos del nostre fill –va dir la dona, i algú que se l’hagués mirat detingudament s’hauria adonat que estava nerviosa. O potser no. Va deixar de picar amb les ungles i em va passar els dits pels cabells. Deus sentir un pessigolleig.

–Suposo que sí –vaig respondre, però no sentia cap mena de pessigolleig. No sentia res.

–Posa’t el tovalló a la falda –em va dir.

–Ja ho he fet.

–Bé, ara, pren-te el te –va dir, mentre una altra dona entrava al Hemlock. No em va mirar ni a mi ni a la meva família. No va mirar enlloc, però va passar fregant la nostra taula. Era molt alta i la seva cabellera era bestial. Les seves sabates repicaven al terra. Es va aturar davant d’un prestatge ple de sobres i en va agafar un, va llançar una moneda a la dona de darrere del taulell, que la va atrapar gairebé sense mirar-la, i llavors es va dirigir cap a la porta. El te de totes les tau-

les ho omplia tot de vapor. Jo vaig ser l'únic que va veure que d'una de les butxaques del seu abric també en sortia. Ella no va mirar enrere.

Hi ha dues bones raons per posar-se el tovalló a la falda. Una és que el menjar et pot caure al damunt, i és millor tacar el tovalló que la roba. L'altra és que pot ser un amagatall perfecte. Pràcticament no hi ha ningú prou curiós per agafar el tovalló de la falda d'algú altre per veure què hi amaga. Vaig sospirar i vaig mirar fixament la meva falda, com si estigués pensatiu i llavors, ràpidament i en silenci, vaig obrir el sobre i vaig llegir la nota que la dona havia deixat caure.

SURT PER LA FINESTRA DEL
LAVABO
I EM TROBARÀS AL CARRERÓ
DARRERE DEL LOCAL.
T'ESTARÉ ESPERANT AL
ROADSTER VERD. TENS CINC
MINUTS. —S.

Roadster és una manera elegant de dir cotxe, i jo no podia deixar de preguntar-me quina mena de persona escriu roadster quan amb la paraula cotxe ja n'hi ha prou. Tampoc no podia deixar de preguntar-me quina mena de persona signa una nota secreta, encara que només ho faci amb una S. Una nota secreta és secreta. No cal signar-la.

–Estàs bé, fill?

–Disculpeu-me –vaig dir mentre m'aixecava. Vaig deixar el tovalló damunt la taula, però em vaig quedar la nota.

–Pren-te el te.

–Mare –vaig dir.

–Deixa'l estar, estimada –va saltar l'home del vestit marró–. Té gairebé tretze anys. És una edat difícil.

Em vaig aixecar i vaig anar cap al fons del Hemlock. Probablement ja havia passat un minut. La dona de darrere del taulell va veure que jo buscava el lavabo. Als restaurants sempre et

fan preguntar on és el lavabo, fins i tot quan és obvi que no pots estar buscant res més. No pensava avergonyir-me.

–Si jo fos un lavabo, on seria? –vaig demanar a la dona.

Mentre aquella dona assenyalava un petit vestíbul, em vaig adonar que encara tenia la moneda a la mà. Vaig anar ràpidament cap al vestíbul sense mirar enrere. No tornaria a veure el saló de te papereria Hemlock fins molts anys després.

Vaig entrar al lavabo i vaig veure que no estava sol. Se'm va acudir que només hi ha dues coses que es poden fer en un lavabo mentre esperes que algú en surti. I d'aquestes dues coses en vaig fer una: vaig posar-me davant de la pica i em vaig mullar la cara amb una mica d'aigua freda. Vaig aprofitar per embolicar la nota en un tros de tovallola de paper i el vaig posar sota l'aigua fins que es va convertir en un manyoc xop. El vaig llençar. Probablement no el buscaria ningú.

Un home va sortir del vàter i em va mirar a través del mirall.

–Estàs bé? –em va preguntar.

Probablement em devia veure nerviós.

–He menjat ous –li vaig dir, i ell ho va entendre perfectament, es va rentar les mans i va marxar.

Vaig tancar l'aigua i vaig mirar l'única finestra que hi havia. Era petita i quadrada i tenia un pestell molt senzill. Un nen l'hauria pogut obrir, i això estava bé, perquè jo era un nen. El problema era que la finestra estava deu peus per sobre meu, a la part de dalt d'una de les cantonades del lavabo. Ni de puntetes no hauria arribat a obrir el pestell. No hi feia res l'edat, obrir aquella finestra hauria estat difícil per a qualsevol. Vaig entrar al vàter. Darrere la tassa hi havia un gran paquet embolicat amb paper marró i una corda, que estava mal lligat, com si tant fes que algú l'obris. Recolzat a la paret, aquell paquet no semblava gens interessant. Semblava

més aviat que fos alguna cosa del local, o part de l'equip que un manyà s'hagués deixat oblidat. Realment no semblava tenir cap interès. El vaig arrossegar fins al mig del lavabo i vaig tancar la porta darrere meu abans d'estripar el paper. No vaig passar la tanca perquè un home d'espatlles amples l'hauria pogut obrir per moltes tanques que hi posés.

Era una escala plegable. Ja sabia que hi era. L'hi vaig posar jo mateix.

Probablement vaig trigar un minut a trobar la nota, un altre per caminar fins al lavabo, un altre el vaig passar esperant que marxés l'home, i dos més els vaig fer servir per posar l'escala i obrir la finestra, mig minut més per saltar i mig per saltar per la finestra fins a un petit bassal del carreró. Cinc minuts. Vaig espolsar-me l'aigua fangosa dels pantalons. El roadster era petit i verd i, tot i que semblava que hagués estat un cotxe de carreres, tenia esquerdes i bonys repartits per tota la planxa. Estava fet una porqueria.

Ningú no n'havia tingut cura, i segurament ja era massa tard per tenir-ne.

La dona que hi havia al volant feia mala cara. Els seus cabells lluitaven per fer-se lloc dins un petit casc de cuir. Tan aviat com va abaixar la finestra, vaig notar que l'ambient de dins del cotxe no era gaire diferent de l'ambient plujós del carreró.

–Sóc la S. Theodora Markson –va dir.

–Sóc en Lemony Snicket –vaig respondre mentre li donava un sobre que portava a la butxaca.

A dins hi havia allò que se'n diu una carta de recomanació, que tot just eren uns quants paràgrafs que em descrivien com un excel·lent lector, un bon cuiner, un músic mediocre i un busca-raons terrible. Havia rebut instruccions de no llegir la carta de recomanació, i no va ser fàcil obrir el sobre i tornar-lo a tancar.

–Sé qui ets –va dir, i va llançar el sobre al seient del darrere mentre mirava fixament fora

del cotxe com si ja fóssim a la carretera—. Hi ha un canvi de plans. Tenim pressa. La situació és més complicada del que pots entendre o del que, ateses les actuals circumstàncies, estic en condicions d'explicar-te.

–«Ateses les actuals circumstàncies» –vaig repetir– vol dir ‘ara mateix’?

–Evidentment, això és el que vull dir.

–Si tenim tanta pressa, per què no ha dit «ara mateix»?

Es va inclinar sobre la meva falda i va obrir la porta.

–Surt –va dir.

–Què?

–No em parlis d'aquesta manera. El teu predecessor, el jove que treballava per a mi abans que tu, mai no em va parlar d'aquesta manera. Mai. Fora.

–Ho sento –vaig dir.

–Surt.

–Ho sento –vaig insistir.

–Vols treballar per a mi, Snicket? Vols que sigui la teva acompanyant?

Vaig mirar el carreró.

–Sí –vaig assegurar.

–Aleshores has de saber això: jo no sóc la teva amiga. No sóc la teva mestra. No sóc una mare o una tutora que es fa càrrec de tu. Jo sóc la teva acompanyant, i tu ets el meu aprenent, una paraula que en aquest cas significa ‘persona que treballa sota les meves ordres i fa absolutament tot el que dic que s’ha de fer’.

–Ho sento –li vaig dir–, una paraula que en aquest cas...

–Ja has dit que ho senties –va cridar la S. Theodora Markson–. No et repeteixis. A més de repetitiu, ets redundant, ja ho has dit abans. No ets adequat. No ets sensat. Jo sóc la S. Theodora Markson. Em pots dir Theodora o Markson. Tu ets el meu aprenent. Treballes per a mi, i has de fer tot el que et digui que facis. Et diré Snicket. No és fàcil entrenar un aprenent, però sortosa-

ment dispo de dues eines: l'exemple i la persistència. Jo t'ensenyaré què faig, i després et diré com ho has de fer tu. M'has entès?

–Què significa la S.?

–Stop. Parar de fer preguntes equivocades?

–va respondre, i va encendre el motor–. Probablement et penses que ho saps tot, Snicket. És probable que et sentis molt orgullós per haver-te graduat i per haver aconseguit escapar per la finestra d'un lavabo en cinc minuts i mig. Però tu no saps res de res.

La S. Theodora Markson va treure una de les seves mans enguantades del volant per agafar un cosa del quadre de comandament del roadster. Era una tassa de te que encara fumejava. A la tassa s'hi podia llegir HEMLOCK.

–Probablement ni t'has adonat que he agafat el teu te, Snicket –va dir, i després es va inclinar sobre meu i va llançar el te per la finestra. En caure a terra, el líquid va provocar un núvol de vapor que es va anar desplaçant cap al mig del

carreró. L'olor era dolça i ofensiva, com una flor perillosa.

–Làudan –va dir ella–. És un opiaci. És un medicament, un somnífer.

Es va girar i em va mirar per primera vegada. Jo diria que semblava prou agradable, encara que no l'hi pensava dir. Era la mena de dona que es dedica a coses importants, o això em va semblar a mi.

–Tres glops d'aquest te i hauries anat d'incoherència en incoherència, una paraula que en aquest cas significa parlar murmurant bogeries gairebé inconscientment. Mai no hauries agafat el tren, Snicket. Els teus pares t'haurien portat a un altre lloc; un lloc, t'ho asseguro, on hauries preferit no anar.

El núvol del carreró va desaparèixer, però jo vaig seguir mirant a fora fixament. Em vaig sentir completament sol al carreró. Si m'hagués begut el te, mai no hauria estat al roadster, i si jo no hagués estat al roadster, mai no hauria cai-

gut de l'arbre equivocat o caminat pel soterrani equivocat o estat a la biblioteca equivocada o trobat totes les altres respostes equivocades a les preguntes equivocades. La S. Theodora Markson tenia raó. No vaig saber parar de fer preguntes equivocades. No hi havia ningú que tingués cura de mi. I tenia gana. Vaig tancar la porta del cotxe i vaig mirar la Theodora.

–No són els meus pares –li vaig dir, i vam marxar.